

вежди; насълзиха ѝ се очите. . . унесе се въ несрѣтно минало.

— Кой отървалъ детето? — запита Хицко какъ си.

— Майката! — отвърна сестричето.

Хицко се обърна къмъ бавачката:

— Доно ма, ти имашъ ли майка, ха?

Дона не отвърна, за да не разбуди пеленака.

Хицко не запита втори пътъ, защото сестричето му зараз-
правя нова приказка.

А Дона — бавачката се натъжи още повече: „Ехъ, да имяхъ майчица! И че да бѣ жива майка ѝ — и ней би било охолно. Би легнала на майчино колѣно и би спала, сладко, хубаво“. Замислена, стори ѝ се, че е у тѣхъ. Станали богати. И се радва, радва на майка. Облѣгва глава на майчини скути и заспива.

Пеленакътъ изпищѣва — и Дона се сепва.

Хицко се препъва и пада върху пеленака.

— Азъ нали ти казахъ, че си сънла, — я гълчеше ядосано господарката ѝ, влѣзла да види какво става. — Тѣ сж деца! Ти трѣбва да си отваряшъ очите.

Майката грабва детето си. Бавачката застава сънливо до вратата. То се мръкнало, а тя не знае.

— Да идешъ да донесешъ едни менци вода, че ако е отре-
пано детето, мисли му!

Бавачката грабва кобилицата и котлитѣ.

На улицата не се мърва човѣкъ. Небивалъ студъ. Нащърбе-
ниятъ месецъ се стѣписалъ въ небето. Гледа. Като че иска да
види кадъната съ яшмака, която се явявала всѣка нощъ на чеш-
мата. Обхваща я страхъ и когато погледна, мърна ѝ се кадъ-
ната. Сплашена бавачката извива къмъ горната чешма. Студено.
Но какво! Може ли да се върне безъ вода!

Когато се върна въ кѣщи бѣха на вечеря.

Чакъ когато се доближи до топлата печка, тя усѣти, че прѣ-
ститѣ ѝ сж вчекнати отъ студъ и заплака отъ болки.

Вратата се хлопна и влѣзе господарката.

— Какво си се разцилила?

— Нищо, — едва отвърна бавачката.

— Кой ти е кривъ. . . Отивашъ на чешмата, че съ часове
се бавишъ.

Бавачката не отговори.

* * *

Прибраха се за сънъ. Децата захъркаха заспали сладко, а
бавачката, седнала до люлката на пеленака, побутва отъ време
на време люлката, не смѣй да мигне. Че само да заплаче пели-
накътъ, горко на бавачката.

Стенниятъ часовникъ звѣни: 1. . . 2, 3.

— Още три часа, — се опомня бавачката и ще съмне. Тя
вдига очи. Погледитѣ ѝ се спиратъ върху натъркалянитѣ заспали
деца. . .